

Потъването на кораба „Велики океанъ“

Романъ отъ Капитанъ Мариетъ

11)

Превежда Йос. Сжбевъ

На заходъ слънце вѣтрътъ се усили още повече. Вълнитъ се блъскаха върху скалитъ и приборя ревъше диво. Всички, освенъ Риди, си легнаха. Последниятъ отиде при лодката и гледа дълго и замислено на сивитъ морски вълни съ бѣли отъ пѣната гребени. Само когато почна силевъ дъждъ, Риди се върна въ палатката, но не легна.

XVIII

(Бѣсната буря. Сутринтъ следъ бурята. Предсказание за добро време. Плиноветъ на Риди.)

Бурята бѣснѣше. Мълниитъ браздѣха небето. Раздаваха се оглушителни гърмотевици. Децата се събудиха и заплакаха. Успѣха да ги успокоятъ и тѣ отново закриха очички. Вихърътъ надуваше палаткитъ. Дъждътъ се лѣеше на потоци. А нощта бѣше тъмна. Около полунощъ урагана налѣте върху палатката на г-жа Сигревъ. Чу се трѣсъкъ и шумъ. Г-жа Сигревъ и Юнона закрещѣха громко. Колчетача, които прикрепяха платнището къмъ земята, изкочиха и сега обитателитъ на полуразрушената татра бѣха изложени на яростта на стихията.

Вѣтрътъ бошуваха така, че жената и децата бѣха измѣкнати съ голѣми усилия изподъ хаоса платнища, вжжета и колчета. Най-напредъ освободиха Томи. Неговото „мжжество“ бѣше изчезнало и той крещѣше силно. За щастие, никой не бѣше пострадалъ, но изплашенитъ деца съчувстваха на Томи. Тѣхъ поставиха въ втората палатка, а възрастнитъ проседѣха остатъка отъ нощта безъ сънъ, като слушаха виеното на бурята, чукането на дъжда и трѣсъцитъ на гърмотевицитъ. На разсъмване Риди излѣзе отъ палатката и видѣ, че бурята почна да отслабва. Но небето бѣше още тъмно и по него се движеха бързо облацитъ. Дъждъ валѣше съ по-голѣми прекъсвания. Земята бѣше напоена съ влага, като гжба. Бѣлата линия на пѣната обръщаше цѣлиятъ брѣгъ. Риди погледна къмъ мѣстото, дето трѣбваше да се намира заседналиятъ върху скалитъ „Велики океанъ“. Той бѣше изчезналъ. Неговитъ обломъци и вещитъ, които се намираха въ тромоветъ му, танцуваха върху вълнитъ.

— Погледнете, — каза Риди на приближилиятъ се до него Сигревъ, — вѣтрътъ е унощижилъ кораба. Това показва, че не бива повече да стоимъ тука. Трѣбва да се възползуваме отъ доброто време, каквото ще има до началото на дъжделиво време отъ годината да се преселимъ на противоположния брѣгъ. Трѣбва да побързаеме.

— И съборената палатка е сжщо предупреждение, каза Сигревъ. — Щастие имаме, че никой не е раненъ.

Сигревъ и Риди вдигнаха кое-какъ падналата палатка. Вили и Юнона приготвиха закуска.

Когато се показа отново изъ палатката Риди каза, че времето ще се изясни скоро. Той предложи да изловятъ отъ морето всичко, каквото могатъ. — Можемъ да минемъ безъ Юнона и Томи, — каза Риди. — Нека той остане да се грижи за майка си.

Но Томи бѣше многу изплашенъ следъ събитията презъ нощта и нищо не отговори.

XIX

(Ловъ на вещитъ отъ кораба. Изядената отъ акулитъ крава. Изобилие на вода. Чудесата на природата.)

Риди взема едно дебело вжже и заедно съ Сигревъ и Вили отидоха на брѣга. Когато вълнитъ изтласкваха сандѣци, дѣски, бѣчовки, и пр. тѣ ги ловѣха иги отнасяха по-далечно отъ брѣга. Така мина по-голѣмата частъ отъ деня. Въпрѣки това, много малко нѣща бѣха спасени.

— За сега стига — каза Риди. — Утре ще можемъ да свършимъ повече работа. Да отидемъ да повечеряеме и да се устроимъ по-удобно за ношуване.

Нощта мина благополучно. Сутринтъ слънцето светѣше ярко. Лекъ вѣтеръ покриваше морето съ малки вълни. До закуската Риди и Сигревъ успѣха да хванатъ още много нѣща отъ морето.

— Какво е това, Риди? — попита Вили, сочейки на нѣкаква бѣла топка, която плаваше по залива.

— Това е нашата бедна крава. Ако се вгледате добре, ще видите, че акулитъ я унищожаватъ.

— Колко много сж.

— Тукъ тѣ сж много. Внимавайте. Сега вие работете на брѣга, а азъ ще се заема съ поправката на лодката, която ще ни потрѣбва скоро.

Поправката на лодката трая нѣколко дни.

Сигревъ поиска да огледа брѣга на противоположната страна на острова, затова се отправи нататъкъ, заедно съ Вили, който му служеше като водачъ. Следъ два часа тѣ бѣха тамъ.

— Какъ е хубаво тука! — се възхити бащата.

— Нали? Но да отидемъ при извора, татко.

Отидоха. Вода течеше много и на вкусъ бѣше прѣвзходна. Като прегледаха извора, бащата и синътъ отидоха и седнаха на брѣга, върху една красива скала.

— Кой би помислилъ, — каза Сигревъ, — че този и много други острови сж изстрадали благодарение работата на малки живи същества.

— Живи същества ли? — попита Вили.

— Да. Ето ти кжсче коралъ. Видишъ ли, че на всѣко негово клонче има хиляди мѣнички ямички? Въ всѣка отъ тѣхъ е живѣло малко същество. Като се увеличавали, тѣзи създания образували кораловитъ дървета.

— Разбирамъ, но какъ сж се образували отъ тѣхъ островитъ?

— Отначало корала расте върху дъното на морето. Следъ това колонията на тѣзи малки животни се разраства, докато постигне повърхността на водата. Разбира се, докато горната частъ расте, долната умира. Така, малко по малко, се образува островъ. Върху този островъ засѣдатъ разни остатъци: дървета, отломъци, морски растения и др. Така се образува малко суша. Птицитъ, или вѣтеръ, донасятъ семена, израстватъ растения, отъ окапалитъ листа, клонитъ и пр. на които се образува нова почва. Това се продължава стотици хиляди години.

Двамата помълчаха. Накрай Сигревъ стана и каза:

— Да се върнемъ, докато е рано.

— Ще стигнемъ за вечеря. Чувствамъ се много гладенъ, — каза Вилиамъ.

XX

(Приготовление за преселването. Пжтуване съ лодката. При извора.)

Риди бѣше почти поправилъ лодката. Той ѝ бѣше приспособилъ и мачта съ платна. Сигревъ и Вилиамъ продължаваха да спасяватъ различни вещи отъ морето. Напълно оздравѣлата г-жа Сигревъ и Юнона сжщо не бездействаха. Тѣ свързваха нѣщата и въобще се готвѣха за преселването.

(Следва)